

K 7/M 45

120000868875

Община Русе
Министерство
на културата

Член на
Европейската
асоциация
на фестивалите

Member of
the European
Festivals
Association

**51.
МЕЖДУНАРОДЕН
ФЕСТИВАЛ
16.03 - 02.04.2011
РУСЕ
БЪЛГАРИЯ**

МАРТЕНСКИ МУЗИКАЛНИ ДНИ

MARCH MUSIC DAYS

**51.
INTERNATIONAL
FESTIVAL
16.03 - 02.04.2011
RUSE
BULGARIA**

Ruse Municipality
Ministry of Culture

12 $\frac{7}{145}$

ОБЩИНА РУСЕ
МИНИСТЕРСТВО НА КУЛТУРАТА

51. МЕЖДУНАРОДЕН ФЕСТИВАЛ

МАРТЕНСКИ МУЗИКАЛНИ ДНИ

Член на Европейската асоциация на фестивалите

Русе, 16 март – 2 април 2011

Рецитал

ПАУЛ БАДУРА-СКОДА

пиано

Регионална библиотека
"Любен Каравелов"

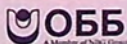

120000868875

19.03 събота, 19 ч.

Доходно звание

Handwritten signature

ПРОГРАМА

.I.

ЙОХАН СЕБАСТИАН БАХ

(1685-1750)

Партита №1, си бемол мажор, BWV 825

(1726)

Prelude

Allemande

Courante

Sarabande

Menuet I

Menuet II

Gigue

ВОЛФГАНГ АМАДЕУС МОЦАРТ

(1756-1791)

Фантазия ре минор, KV 397

(1784)

Соната ла минор, KV 310

(1778)

Allegro maestoso

Andante cantabile con espressione

Presto

ФРАНЦ ШУБЕРТ

(1797-1828)

Импромптю оп. 90, №3, сол бемол мажор

(1827)

Импромптю оп. 90, №2, ми бемол мажор

(1827)

.II.

ФРЕДЕРИК ШОПЕН

(1810-1849)

Валс оп. 34, №2, ла минор

(1831)

Валс оп. 64, №2, до диез минор

(1847)

Валс оп. 64, №1, ре бемол мажор

(1846)

Две ноктюрни оп. 27

(1834–1836)

№1 - до диез минор

№2 - ре бемол мажор

Баркарола оп. 60, фа диез минор

(1845–1846)

Четири мазурки оп. 30

(1836–1837)

№1 – до минор

№2 – си бемол минор

№3 – ре бемол мажор

№4 – до диез минор

Скерцо оп. 31, №2, си бемол минор

(1837)

До решението сам да издава творбите си Йохан Себастиан Бах стига едва на 41-годишна възраст – рисковано финансово начинание, което вероятно е причината в началото Шестте му партити да не бъдат публикувани наведнъж. Първите две излизат в нотните тетрадки на Ана-Магдалена Бах, а през 1731 композиторът издава всички, като първа част на замисления от него труд *Клавирни упражнения*. В тях е показана еволюцията на жанра *сюита*, като схемата на старата е запазена само в общ план и интерпретирана свободно и индивидуално. Прелюдите са разнообразни по характер. Сарабандите се интерпретират като лирично адажио в декламационен стил, а полифоничната жига невинаги е задължителен финал – в първата Партита тя е миниатюрна и неполифонична. Известно е, че на 12 септември 1726 Бах посвещава първата си Партита на новокоронования принц на Анхалт-Кьотен – Емануел Лудвиг. Тя е посрещната добре и разпространена бързо в други градове на Германия.

Фантазията на Волфганг Амадеус Моцарт, несъмнено повлияна от Карл Филип Емануел Бах, е поетична картина на *пътя от нощта към светлината, от дълбоката скръб към красотата*. На нежната, често замираща речитативна мелодия във встъпителното *Adagio*, съпроводена от равномерно пулсиращи осмини, неочаквано се противопоставя съдбовен глас, чиято мистично-монотонна акордова декламация отправя асоциация към сцената с Командора в *Дон Жуан*. Драмата се разрешава във ведрото, по детски чисто *Allegretto*, разкриващо духовната вяра на композитора в силата на разума и светлината. *Фантазията* е една от малкото останали незавършени от Моцарт творби, за която липсват писмени бележки относно повода на създаване и автограф, а финалът ѝ е завършен от друг, неизвестен за нас творец.

Сонатата в ла минор принадлежи към петте парижки сонати, написани в трагичното лято на 1778. Тя е една от най-драматичните и мрачни творби на Моцарт. На напрегнатите, експлозивни, съгъстени крайни части е противопоставено драматично неспокойно *Adagio* от концертен тип. И за миг не се усеща просветление, дори и финалното *Rondo* е още по-патетично и тревожно-призрачно от първата част, независимо от вплетената в него мелодия, напомняща интонацията на гайда.

В последните две години от живота си **Франц Шуберт** пише само камерни творби и създава жанра *импромнтя* като самостоятелна романтична миниатюра. Всяка от четирите пиеси в първия цикъл оп. 90 има собствен поетичен свят и колорит. **Импромнтя №2 в ми бемол мажор** е изградено върху две образни сфери. Крайните дялове с моторното си движение и изящно празничните си бляскави пасаж контрастират на наситения с драматичен патос среден дял. Неговите интонации се появяват отново и в Когата, придавайки на пиесата неочаквано тревожен край.

Вълнуващата лирика на **Импромнтя №3 в сол бемол мажор** извиква в паметта ни *Аве Мария* – един от песенните шедеври на Шуберт. Прекрасната, широко развита кантилена звучи на фона на плавно колебаещ се акомпанимент. Изцяло светлата и спокойна атмосфера придобива бурен патетичен оттенък в средния дял, за да се върне в края към състоянието на тържествен покой.

Музиката на **Фредерик Шопен** не може да бъде възприемана отделно от нейната пианистична природа. Новата чувствителност, интимните настрояния, поетичната свобода, красивата игра на светлосенките, свързани с откритите от Шопен богати изразни възможности на пианото, извират от всяка негова творба.

Валсът съпътства композитора през целия му творчески път. Написаните 15 пиеси от този жанр се делят на две групи: блестящи, виртуозни концертни творби и лирични песенни миниатюри. Към първите принадлежи ефектният популярен **Валс оп. 64 №1**, а към вторите – поетичният **оп. 34 №2**, наречен от самия автор *Меланхоличен валс*, и грациозно-елегантният **оп. 64 №2**.

Ноктюрните са жанр, в който може би в най-голяма степен изкрystalизира лиризмът на Шопен. **Първото ноктюрно оп. 27**, изградено върху контраста между мечтателността и бурния драматизъм, достига до тихо просветление в края, а **Второто** е свързано с образа на Мария Водзинска. Музиката е пълна с поетично очарование. Орнаментално-вариационното развитие на основния мелодичен образ внася непрекъснато нови емоционални отсенки, а финалът въздейства като лаконичен, звучащ сякаш нежен шепот гует.

Светлата колоритна живопис определя цялото въздействие на **Баркарола оп. 60**, опоектизираща жанра на италианските гондолиери. В нея няма контрасти и драматични образи – двете теми, близки до италианската народна песен, звучат меко, нежно, а на моменти и със страст, изграждайки образа на пълната с възторжен порив *песен на щастливата любов*.

Според Асафиев в **мазурките** на Шопен звучи душата на народа. В тях откриваме и ярки жанрови картини, и блестящи танцувални и лирико-поетични настроения.

Четириите скерци на Шопен са мащабни творби с контрастна музикална образност и сложно формообразуване. Те са пламенни романтични поеми, завладяващи със стихийно вихрени пориви. Особено ефективни са *ураганните* коди, където впечатляват моторността, контрастните съпоставяния и максимално интензивното тематично развитие. **Второто Скерцо** има драматичен характер. Крайните дялове са изградени върху две контрастни образни сфери – фантастично-баладична, съчетана с *полонезна* енергия и широка, свободно лееща се песен, прерастваща в страстен порив. Средният дял, наричан неслучайно *интермеццо*, е изключително динамичен и довежда до ярка патетична кулминация.

Паул Багура-Скода е един от най-значимите пианисти на нашето време. Роден е през 1927 във Виена. През 1945 е приет във Виенската консерватория, а през 1947 печели Първа награда на конкурса за австрийска музика и стипендия за майсторските класове на Едвин Фишер в Люцерн, което слага началото на артистичното му бъдеще. По-късно става асистент на Фишер, а след смъртта му продължава да води майсторските класове във Виена, Залцбург, Единбург и Сиена. И до сега Багура-Скода работи активно с млади артисти от целия свят.

През 1949 Вилхелм Фуртвенглер и Херберт фон Караян откриват изключителния му талант – така за една нощ младият пианист става световноизвестен артист. Прави зрелищен дебют на фестивала в Залцбург, а първият му концерт в Ню Йорк е през 1953. От 1966 до 1971 той е артист с постоянен статут в университета в Уисконсин.

Багура-Скода е редовен гост на най-значимите музикални форуми в света. Сред неговите партньори

са диригенти като В. Фуртвенглер, К. Бьом, Л. Маа-зел, сър Чарлс Маккерас, Г. Шолти, Д. Ойстрах и гр. Записва огромен репертоар – над 200 дългосвирещи плочи и множество дискове, включващи пълния цикъл на сонатите на Моцарт, Бетовен и Шуберт, като се сдобива със славата на пианиста с най-голям брой записи.

Интензивната му концертна дейност е свързана със световни музикални центрове като Виена, Париж, Рим, Мадрид, Милано, Токио, Прага, Чикаго, Ню Йорк, Буенос Айрес и гр. Участва във фестивалите *Шопен* във Варшава, Виенския фестивал, Летния фестивал в *Каринтия*, международния фестивал *Джордже Енеску*, фестивалите в Есторил, Дубровник, Шлезвиг-Холщайн и гр. Член е на жури на големите международни конкурси в *Лийдс*, *Дино Джани* в Милано и *Кралица Елизабет* в Брюксел.

Поддържа огромен репертоар от барока до съвременната музика, като често дирижира, композира, работи в сферата на музикологията, издава книги и колекционира. Освен огромния архив от копия на авторски микрофилми и първи издания, той притежава обширна колекция от стари клавишни инструменти.

Дълбоките му познания за инструментите от времето на Бах и Моцарт му позволяват да извлича от съвременното пиано звук, който не престава да впечатлява както публиката, така и критиката.

През 1976 Австрийската държава го награждава с Австрийския почетен кръст за наука и изкуство, през 1978 получава наградата на Бьозендорфер, връчвана само на Вилхем Бакхаус, а през 1988 е награден със Златния медал на град Виена. През 1993 и 1997 е номиниран за *Наградата на почетния легион* и *Командор на изкуствата*. По случай неговата 80-годишнина Паул Бадура-Скода е отличен от австрийското правителство с *Голям сребърен почетен знак* за заслуги към Република Австрия, а от град Виена – със *Златен почетен знак* за заслуги към провинция Виена. Носител е на титлата *Доктор хонорис кауза* от Университета в Манхайм.

Програмата подготви
Мария Дуканова

